

ster. Want hij was nog altijd in het hospitaal. Al méér zulke brieven waren gekomen, neutrale berichten, van langzamen, uiterst langzamen vooruitgang. Ook deze gaf geen hoop nog op spoedige beterschap. Pauline las hardop. De beeldhouwer trachtte zijn vriendin gerust te stellen, maar kon zijn angst en zielsnooddrift niet volkomen verbergen. Déze zuster placht hem uit Pascal voor te lezen, en dat bevredigde hem soms wel, gaf wat steun en troost. Alleen — o, 't was wel zwak van hem, want wat deed het er eigenlijk toe, beeldhouwers genoeg! — de kunst, zijn werk, hij kón er nog maar geen afstand van doen, niet innerlijk, niet echt.... Visioenen vervolgden hem, van wat hij nog zoo graag had willen maken.... iets goeds, iets groots en machtigs....

Bij deze woorden stokte Pauline, zij boog het hoofd en kreunde even.... Ging dan toch weer door.

Overigens, alle menschen daar waren even lief voor hem. Wat geenszins beteekende, dat hij niet dikwijls — en hoe! — terugdacht aan zijn oude vriendin en verpleegster — „la belle Hollandaise!” De tegenwoordige, die dezen brief schreef, was óók iemand van moed en kracht en hooge ideeën, en die wel weten mocht hoezeer hij aan Pauline gehecht was geweest en naar haar terugverlangde soms.

Een noot van de schrijfster vermeldde: „U begrijpt hoe pénibel het voor mij is, deze dingen neer te schrijven, maar meneer gelast het mij nu eenmaal. En u weet het ook wel, men spreekt hem niet gemakkelijk tegen; er is iets in zijn oogen waardoor dat wordt belet.”

Toen Pauline dezen brief ten einde gelezen had, bleef ze in starre peinzingszitten, 't papier in de hand. Soms trilde haar onderlip. Ze keek Huib niet aan.

Hij begon in de kamer op-en-neer te loopen.

„Afschuwelijk, hè?... Afmartelend... zoo'n lang en somber ziekbed... voor zoo'n jonge begaafde kerel....”

Maar Pauline scheen hem niet te hooren, haar blik verstarde ál meer. Plotseling, terwijl hij haar voorbij ging, greep zij Huib bij een mouw, drukte haar hoofd tegen zijn arm aan, hilde zacht en klagelijk. Hij streelde het zijge blond. Zoo bleven ze, geruimen tijd. Er ontstond geen vertroosting.

Een derde figuur was, onzichtbaar, in de kamer.

*(Wordt vervolgd).*

